

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 228/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Senec Real, s. r. o., Okružná 3239, Modra (do 24. februára 2016 so sídlom Roľnícka 116, Bratislava), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Čarnogurský ULC s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Mag. Ján Čarnogurský, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 125/2013-751 z 19. novembra 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Senec Real, s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Senec Real, s. r. o., Okružná 3239, Modra [do 24. februára 2016 so sídlom Roľnícka 116, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“,

v citáciách aj „sťažovateľ“)], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 125/2013-751 z 19. novembra 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 Cb 63/2011, v ktorom sa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti nej zaplata sumy 227 448,41 € s príslušenstvom.

Okresný súd rozsudkom č. k. 25 Cb 63/2011-598 z 21. februára 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v merite veci rozhodol o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobkyni sumu 227 448,41 € spolu s príslušenstvom.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 125/2013-751 z 19. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru konštatuje, že všeobecné súdy „nesprávne právne posúdili vec, keď dospeli k záveru, že:

1. *Výskyt prírodného javu na predmete kúpy je vadou predávanej veci.*
2. *Sťažovateľ informáciu o výskyte tohto prírodného javu žalobcovi zamlčal.*
3. *Požadovaná zľava za výskyt prírodného javu na predmete kúpy je primeraná.“*

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu a zároveň jej priznal úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods.1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka so sťažnosťou nedoručila kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a to ani do dňa jej predbežného prerokovania (§ 25 ods.1 zákona o ústavnom súde), hoci toto rozhodnutie krajského súdu spolu s rozsudkom okresného súdu označuje v sťažnosti ako jej prílohu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v predloženej podobe nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto spojitosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom

ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta), pričom v tejto súvislosti vychádzal ústavný súd z toho, že podľa údajov uvedených v sťažnosti sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľky je vedená len v rovine polemiky so skutkovými a právnymi zisteniami všeobecných súdov a je výlučne výrazom jej odlišného hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého by ústavný súd nebol ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Vzhľadom na absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi a skutkovými závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) by sťažovateľka ani po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí v zásade nebola spôsobilá preukázať namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016